

Віктор БАЙДАК

СЛОВО
у формі
ЗСУ

Дніпро
«Журфонд»
2023

УДК 82-92
Б12

Серія «Книжка-блискавка»
Започаткована у 2022 році
Автор проекту **О.Д. Давидов**

Це друга з вісімнадцяти книг Віктора Байдака, перша частина якої присвячена виключно подіям, пов'язаними з російсько-українською війною, відношенню автора до тих, хто розв'язав цю криваву бійню, про трагічні долі людей, навіть «братів наших менших», які не зі своєї волі опинилися у епіцентрі жорстоких подій. Друга частина присвячена роздумам автора, котрі висвітлюють почуття людини у різних життєвих обставинах та відгуки на події, які відбуваються у суспільстві й особистому житті пересічної людини.

Видану у авторській редакції

ISBN № 978-986 -934-378-9

© Байдак В. М. 2023
© Давидов О.Д., проєкт 2023

ВІД ВИДАВЦЯ «СОЛДАТ КОМУНАЛЬНОГО СПЕЦНАЗА»

Саме так відгукнувся поет з Дніпра Станіслав Швидун про Віктора Байдака, який у складі одного з родинних підприємств «Дніпроводоканалу» у найскладніших умовах війни робить усе, щоб у людей в домівках та квартирах була необхідна для повноправного життя — вода.

Як слюсар-механік Віктор Байдак ремонтує техніку і обладнання, якими користуються працівники, пов'язані з роботою по водопостачанню. Більш того, він взагалі в змозі «повернути до життя» практично будь-який механізм, котрий вийшов з ладу. При потребі може сісти за кермо авто або трактора.

Віктор знаходить «порозуміння» з кожним деревом, відчуває, які він потребує добрива, коли потрібно робити обрізку, як виконувати прививку. Тому за консультацією до нього звертаються усі дачники, садоводи-любители. А ще й рибалки. Мисливці, прихильники «тихої охоти». А яке вино він виробляє з свого виноградру! Друзі і знайомі у захваті. Виходить, що не дарма закінчував професійне (не смійтеся!) кулінарне училище.

Та що найважливіше: Віктор власними руками, — від фундаменту «до конка», збудував для родини дім з каміном, господарськими приміщеннями. Більш того: не зляка-

вся замахнутись «на святая святих» самого Страдиварі — почав виготовляти скрипки, на яких вже декілька музикантів-початківців роблять шлях до професійної майстерності.

Навіть і це «вторично», порівняно з тим, до чого Віктор Байдак прикипів душею і розумом останні роки, — служіння слову.

Книга, яку ви, шановний читачу, зараз тримаєте в руках, — вісімнадцята за рахунком. Невеличка, але бібліотека! Взагалі всі твори Віктора Байдака можна охарактеризувати як енциклопедію, де висвітлюється майже весь спектр почуттів людини, її поглядів на події, які відбуваються навкруги, у суспільстві, відношенням з природою, між чоловіком та жінкою, а також висвітлюють стан душі в різних обставинах.

У деяких книгах представлені також роботи Віктора Байдака-живописця, його витвори з дерева, авторські ілюстрації до текстів, що свідчать про різноманітні здібності цієї людини.

Найбільш сконцентрована особливість творчості

Віктора Байдака відображена у книзі «Омар Хайям: 1000 лет спустя», де представлені рубаї одного з найвідоміших поетів сходу, а також особисті твори Віктора Байдака, причому вони подаються впереміжку, а читачеві пропонується вгадати хто саме їх автор — Омар Хайям чи наш сучасник Віктор Байдак. Отаку гру з читачем придумали автор та видавництво «Журфонд». Нікого не залишить байдужим таке видання!

Наче тепер все сказано про нашого автора. Але деякі нові сторінки його життя, погляди на творчість знаходимо

у публікації відомого журналіста та літератора Олександра Розумного у газеті «Днепр вечерний». Наводимо лише кінцівку з великого тексту мовою оригіналу:

«Можно ли сравнивать творчество, пусть даже родственных по духу поэтов, разделенными сотнями веков и тысячами километров? Выяснилось, что можно! Речь идет об умении определить одновременно и разность и единство особенностей творчества мастеров слова разных эпох.

Хотите сыграть в эту игру? Выделите из четырех четверостиший два, сочиненных Виктором Байдаком:

*Преступность, кража, ложь, обман –
Свирепый факт для мусульман...
Кто Богу предан - не воюет:
Не учит этому Коран.*

* * *

*На скатерти Судьбы, где сахар там и соль:
Любовь без слез - разлук сладка уже не столь.
Хоть, правда, никогда день не бывает в радость,
Зато наверняка любая полночь - боль.*

* * *

*Разгадка жизни - промелькнувший сон:
Пришедший в явь и улетевиший вон...
Со всех сторон доносятся разгадки:
Пришедших крик, и уходящих - стон...*

* * *

*Коль дух незамутнен, а также зорок глаз,
Сумеешь ты любой отшлифовать алмаз.
Так было. Но сейчас, без помощи богатства,
Едва ли что-нибудь получится у нас.*

Угадали? Правильно! Второе и четвертое четверостишия написал великий перс, Первое и третье - наш земляк».

Завершуючи цю тему наводимо рецензію Наталії Абросимової, надрукований на сайті газети «Вісті Придніпров'я». Починає вона здалека:

«Співчутливість дуи, або якою мовою писав Омар Хайям? Перекладали генія в різні часи різні класики, та скрізь і кожної доби він був актуальним. Чому це саме так, по-своєму доводить автор книги „Мудрость, ты нетленна! Омар Хайям: тысячу лет спустя” Віктор Байдак. Читаю-перечитую — і несамохіль втягаюсь у гру, винайдену творцем видання-загадки, що випробовує на готовність керуватися в житті вічними цінностями, на яких тримається світ. Адже тримається-таки, бо мудрість у всі часи повчальна. Любов є найвищим проявом жаги до життя. Вміння жити весело, з відвагою та готовністю слугувати правді не кожному дається, однак естафета перекладу кращого надбання мистецтва на мову поточного сьогодення не переривається.

Автор, утім, не перекладає й не копіює.

Правила гри такі: читачеві книги пропонується впізнати, що написано Хайямом, а що — Байдаком. Отакий-то нам екзамен, книгофілі!

Обкладинка видання децю підказує, як самі бачите. Не всякий наважився б закликати класика на своєрідний діалог крізь відстань часу.

Претензія на співгеніальність?

Але ж у когось і може бути повне право на щось від співдуи, начебто роз'єднаних неподоланістю „1000 літ”, а насправді — нерозривних на дистанції правди свого сьогодення.

Авторові допоміг знайти „ключ” до такої книги-гри Олександр Давидов. Почесний журналіст України, лауреат літературних премій імені Володимира Даля та Миколи Шутя очолює „Журфонд” милістю Божою та довірою нашою, журналістів, за покликанням. Йому вдалося правильно сприйняти задум автора, давнього друга „Журфонду”, й обгрунтувати в передмові сутність діалогу крізь 1000 літ просто через цитування:

*„Лучше впасть в нищету, голодать или красть,
Чем в число блюдолизов презренных попасть.
Лучше кости глотать, чем прельститься сладостями
За столом у мерзавцев, имеющих власть” — Хайям.*

„Лохи избрали Брехуна:

— Вот власть тебе,- сказали,- на!

Трон получив, Брехун ответил:

*— Сдирайте шкуру с Барана!” — це вже написав
Байдак.*

Сміливо.

Епатажно.

Виклик на порозуміння з нащадками, які зроблять перші кроки через поріг у наступне 1000-ліття.

Я вже в грі. Приміром, знаю, що Хайяма українською перекладали вкрай замало. Байдак читав твори в перекладах російською, а по-своєму написав, отже:

„Війну розв’яжуть жадібні скоти,

Бо ними править підлість до загибуні.

А винуватці знову я і ти:

Брехні не личить правда про Причину”.

Я їй не помітила, як захопилася вгадуванням творців рядочків, спроможних охопити вічну істину єдиним куплетом. Обрала простий метод: якщо в автора щось таке, чого не міг знати Хайям, то:

„Колея — это жизнь, пассажиры — в пути.

Как-то мама с отцом поспешили сойти...

Поезд времени дальше намерен идти,

*Но сошедших лишь Вечный способен найти” — не
Хайям.*

Залізниці в його часи не було, а відтак...

Утім, рецептів уникаю. Хай кожнен, хто цінує Слово, забажає втягнутися в радість упізнавання самотійно. Я ж лише додам, що не відчула змагання між авторами. Це ми, читаючи прекрасні твори, змагаємось між собою на ниві спроможності радіти зустрічі з Майстерністю. Яка ж то насолода — читання літератури найвищого гатунку!

...У різні часи класики своєї доби перекладали Хайяма різними мовами.

З якої? Не знаю. Можливо, його рідна так стрімко не змінювалася в часі та просторі, як інші.

Знаю головне: попит на Хайяма незмінний.

Писав Омар Хайям тією мовою щирості й бажання передати нащадкам усі свої напрацювання, що проривається в наше буття світлом далеких зірок. Якщо сприйmemo це світло, то й самі не згаснемо безталанно, і свої надбання заповімо на міленіуми міленіумів».

Теперішнє видання — друге Віктора Байдака в серії «книжка-блискавка». Перше мало красномовну назву: «До бою — людською стіною». В текстах яскраво висвітлено відношення автора до тих, хто розв'язав цю кроваву бійню, про трагічні долі людей, котрі не зі своєї особистої волі опинилися в епіцентрі жорстоких подій. Коротко та влучно про ці книжки написав такий відгук один з поетів Дніпра:

Рашу словом лупить тільки так —

З діда-прадіда козак,

А за прізвиськом — Байдак.

Дійсно, автор чихвосте ворога, як то кажуть, у хвіст і гриву. Але слід зауважити, що серед найвиразніших епітетів, ми не зустрічаємо слів нецензурної лексики, яку навіть заслуговують рашисти, бо Віктор Байдак так вихований. Він знає Святе Писання майже на пам'ять, дасть у цьому форуму будь-якому випускникові духовної семінарії, а то й академії, діючому попу. Та найголовніше — він, як букву закону, соблюда Божії настанови. Тим не менш, слова Віктора Байдака у даному випадку, бачиться «одягнутим» у форму Збройних Сил України.

Під прицілом - війна

31 ГРУДНЯ 2022 РОКУ

Останній день в страшному році
Не відійде у забуття.

Цей рік — Урок на кожному кроці
У «класі» справжнього життя.

Колишня лікарня у Маріуполі

* * *

В Дніпрі здригнулась
«Перемога»!..*
До страждучих
ішла підмога...
Шмаляй від нас
кривавий «брат» —
На справедливий
суд до Бога...
14.01.2023

* *Житловий масив Дніпра.*

Роботи художників з сайту gorod.dp.ua

* * *

Нарешті, бідний мій народ
Побачив справжню харю раші:
Згнилий, брехливий хижий рот,
І тхне від нього, як з параші...

Скількох замучила вона
В угоду хамським апетитам...
Тепер, з ордою, в нас війна,
Ми трощим голови бандитам...

Летять ракети по містах,
Несучи смерті і тривогу...
Щитом — Його Закон в світах,
З Ним, ми здобудем перемогу!..

СІРКОВА ДОЛЯ

*Присвячується
всім чотириланам, які загинули
в українсько-козацькій війні.*

Не знав собака ту звірину:
Кацап Сірка «калібром» взяв!..
І свою тяжкую годину
Пес не здихав, а помирав...
Згадав він плетену торбину,
В якій щеням його дід ніс.
Потерту шерстяну свитину
І ящик, у якому зріс...
Квітучий степ, криву стежину,
Сухого сіна повний віз,
Корову, миску і хлібину...
Велику кістку, яку гриз...
Старого руки пригадались, —
Ласкаве, шкарубке тепло.
Оселі запахи zostались
У миті, що кудись втекло...
Дитинство, воно завжди вічне,
Як річка, небо, поле, ліс...
Швидке життя завжди трагічне...
Застигли очі повні сліз.

15.07.2022

РОСІЯНИН

Брехливе, люте, хтиве рило,
Пропите, підлеє барило...

Бісила харю цю любов,
З якою людство в мирі жило.

* * *

Як кацапів ми рубали, сотнику Семене,
Мак кривавий пригадає, і поле зелене...
Не всі хати знов побачать, Україно-Нене...
Брати з Війська, запорожці! Помститься за мене!..

* * *

Спасав щенят... Зо два десятка
Котят, курчат і козенят...
Живуть, ростуть оті малятка.
Лікують біль смертельних втрат...

* * *

Совки — обгажені кацапською брехнею.

* * *

Море крові по Україні гнівом розлилося
І страшним безжальним вітром — силою взялося...
Товариство правди й волі — в Військо зберемося,
І рашистам, свиням підлим, — люто помстимося!

* * *

Кати... Яке там «військо» з раші?
Смердючі, наче із параші,

Прийшли вбивати мій Народ...
Скажені пси шукають «каші»...

* * *

Віки, побачили кацапа:
Слугу Диявола; сотрапа
Кривавого, страшного Зла...
Смердючого брехнею цапа.

* * *

Чи потрібні Творцю Всесвіту — імператори?..

* * *

Кацапня — наймерзенніше населення планети Земля.

* * *

«Москаль по тебе» — люту кулю
Вліпив кацапу «между глаз»...
«А це за «Чорну Сотню» дулю
На міну, і в окоп, — до вас...
«І за Азов!» — «хаймерс» безжальний
Молотить рила москалів...
«Холодний Яр» — «кабан» прощальний,
Хоронить в ямі холуїв...
Прокляті, підлі, злії ряхи
Потрощить «Марс» у бліндажах,
Лишивши добриво і лахи
На дерть розвіявши їх прах...
Рубають гарно «три сокири»:
В рядах кремлівських стоїть жах!..
До «Нептуна» нема довіри:
«Масква» на дні... Це Раші крах!
Це вам, паскудам, за Україну,
За Крим, за вбивства, за татар...

«З Добра не зробіте Руїну!» -
Із неба рывкнув «Байрактар»...
Земля, Вода, Повітря, Воля
Стоять у лавах Збройних Сил!..
Вогонь, — кацапів сучих доля,
Від них залишить лише пил...

* * *

У кацапа дружба — раб!

* * *

На зброї — спочива гріховність;
Іконах, храмах — бездуховність:
Не терпить ідолів Творець.
Бог є Любов, а не жертовність.

* * *

**Смерть живиться стражданнями... Життя —
радістю...**

СПОЧИЛИМ ЗАХИСНИКАМ УКРАЇНИ
Дитинко, спи... Земля рідненька
Тебе — до себе прийняла...
Свобода — матінка сивенька,
Живучих душі зайняла...

* * *

Війни кривавої закон:
Постав життя своє на кон!
Ти все зробив по волі серця,
Нескорений герой — Херсон...

* * *

Незваний гість — кацап!

* * *

Препідлі, жадібнії люди,
Сини зрадливого Іуди,
Добра в душі не стережуть...
Діла їх чорні видно всюди...

* * *

Чи тягне нас до різної бидлоти,
Катів, падлюк, царів, сволоти?..
В чупринах українських холуїв
Немало вичешем рашистської гнидоти...

* * *

Кацап і адекватність — не сумісні.

* * *

З кацапом — рабство, а не воля.
Москальське «придане» — недоля.
Це заздрісні раби гріха
З країни, де царем — сваволя.

* * *

Звіряча пика росіян,
Убивць, ворюг, не громадян;
Брехливе кодло віроломних...
Хто вірить їм — давно баран...

* * *

Найгостріша — холодна сталь. Розпечена криця — м'якшає, а перегріта — кришиться.

* * *

Змивайте з тіла України
Брехню москви, рашистський бруд...
Гоніть мерзоту із країни:
Кацапа нищить Зброя й Труд!

1933

В степах, із чорної землі
Роди, — свічками визирають...
Голодні, змучені, — в імлі...
Хто вижив — ката рашу знають!

РАША

Країна підлих брехунів,
Де знищена давно Людина.
Мерзенне кодро крадіїв,
В якому править бал Звірина.

* * *

Кацап — звірюка підла, хижа,
Якому смерть — найперша їжа.
Убивство — Раші ремесло,
Де з Правди кров стікає свіжа.

* * *

Цінують теплий хлів і їжу
Калібру різного совки...

Жують брехні макуху свіжу...
А хто годує їх?.. Вовки!..

* * *

Нарешті, через вбивства, кров,
Дійшло вкраїнському народу:
Нема з росією основ:
Нема довіри злomu зброду.

* * *

Совки весь час голосували
За їдло, гроші, раші газ...
Себе в ярмо війни загнали:
Настав кацапа бити час!

* * *

Війна — удобрювач землі для наступних поколінь...

УЧЁНЫЯ РАССЕИ

З одного боку, — світло знань;
Пихата, довга тінь – з другого...
Стовпи наук... На них поглянь —
Немало в тінях тих гнилого...

РОЗДУМИ

про наболіле й пережите

Нащадки духу — Вольна Січ!
Свободи браття, пліч-о-пліч
Боронять вольности кордони,
Де Правда й Смерть — звичайна річ...

* * *

Стирає час дитячі мрії...
Зростивши, — проводить раз.
За нами — залишає дії,
І вічний вибір поміж нас...

* * *

За родом — рід: пішов; приходить...
Роки — беруть; дарують мить...
Що в вічності наш дух знаходить?..
Чим на землі він дорожить?..

* * *

Час — це Свідомість. Цокає лише наш біологічний годинник...

* * *

Що я залишу Україні?
Зелений сад? Одежу? Дім?
Залежність й рабство на Руїні?..
Чи Волю, що лишиться всім?

* * *

В шарах відкладених епох —
Родів і літ застигли тіні...
Життя вкриває тліну мох:
Любов і Смерть у тому винні.

* * *

«Довибирався» мій народ:
Провів у владу рідний зброд...
Вчорашній вибір визначає,
Чий годувати завтра рот...

* * *

Очам відкрилась глибина
Звичайного часу земного...
Життям керує Сивина:
Прадавнє бачення Складного...

* * *

Цей світ не наш... Ми в цьому світі —
Частинка духу і краси.
Живе продовження у миті:
Ріка, з краплиночок роси.

* * *

Чим довше дозріває плід,
Тим яскравіший смаку слід...
Квітує кожен рід окремо
На безконечній ниві літ.

* * *

Чорніють вишень круглі очі,
Вареників парує слід.
Медами пахнуть дні і ночі,
Гудить у праці весь мій рід.

* * *

Не завжди вибереш слова
Щоб ними змалювати речі...
Картина почуттів — жива,
Якщо нема шляху для втечі.

* * *

Із роду-в-рід... Із часу в час...
Насіння зла й добра у нас...
Що ми посіємо між люди —
Зберемо більше кожен раз...

* * *

Став розуміти тишу гір,
Шум водопадів; зміну пір...
Хто мудрості не втратив зір, -
В часу не бачить пустих дір.

* * *

Хто не цінує — сірість має:
Себе у безвість продає:
Багато зробить той, що знає,
Чи той, у кого досвід є?

* * *

Давно вже вишні відцвіли,
Але не всім — плодам радіти:
Близьких у вічність провели,
Щоб жили далі, наші діти...
На них — війни страшне тавро:
Поламані нещастям віти...
В серцях людських живе добро...
Ще будуть за насінням — квіти...

* * *

Цей неймовірно гарний світ
Слугує нам, як заповіт:
Примножуй, а не забирай
Життя крихкого ніжний цвіт.

* * *

Дитинства слід, рибальські мрії,
Які колись з гачка зійшли...
Ставків, річок, озер події
Себе — в трофеях віднайшли...

* * *

**Зерно користі проростає на ниві Ресурсу, а не
дружби.**

* * *

Причина — Слідство... Що й казати...
Ми мали змогу вибирати...
А зараз Бога клянемо
За те, що раша нищить хати.

* * *

Прочитай оці слова,
Коли є хвилина,
Бо за ними ожива
Прадавня родина...
Колись люди в ній цвіли,
Буяв кожен квітом...
Сюди нас роди ввели,
Щоб ми пройшли світом...
А сьогодні ви, малі,
Розцвіли цим літом,
Щоб отим, що десь в імлі,
Стати заповітом...
Ховається десь в землі
Життєва стежина...
Зерна правди засіва,
Висохла стеблина...

* * *

Зимовий вечір з'їв холодне сонце...

* * *

Все поспішає в цьому світі
Зерном вродити, зацвісти...
В миттєвому, як постріл, звіті
За час — життям відповісти...

* * *

Маха хвостом старий собака:
Господаря з війни діждав!..
Така вона, життя подяка:
Зустріти тих, з ким радість знав...

* * *

Народ, який не визнає своїх помилок при виборі влади — приречений.

* * *

Життя — це біологічна конструкція, яка пристосована Конструктором для існування в певному середовищі.

* * *

Я слухав степ і слухав вітер,
Розмову неба і води...
Думки складають тіло літер,
В яких емоції — сліди...

* * *

Мудрість залишається незмінною. Глибшає з часом розуміння живучого...

* * *

Коротка мить — казки з дитинства,
Яке буває лише раз, —

Згадає голос Материнства.
Малює спогад вічний час...

* * *

Причина — Слідство... Що там говорити...
Спочатку — Зерня, потім вже, Врожай...
Чого ж тоді про Зроблене — жаліти?!
Подумай спершу; далі, — Обирай.

* * *

На Mapі Часу, людство, наче пляма:
Відбиток волі в хаосі століть...
Без виключень: Життя знаходить... Яма,
Свідомості лишивши світлу мить...

* * *

**За любим створінням стоїть Митець Недосяж-
ного рівня.**

* * *

Хіба не створено свідомість,
Щоб ми змогли збагнути світ?
Ще є безмежна невідомість,
Яка складає діям звіт.

* * *

Холодний вечір з'їв багряне сонце,
Червоними хмарками закусив...
Промив дощем для місяця віконце,
Ніч зоряну до хати запросив...

* * *

Хіба блудливих Бог прощає?

* * *

Хотіли кращого життя
В системі, що знало не знає?!.

Рабам не світить майбуття:
Не в клітці Воля спочиває!

* * *

Зрадлива, владна, хтива жінка —
Служіння ідолу вінець,
Язичництва брудна сторінка, —
Знайде не Бога, — свій кінець.

* * *

Життя вічне у своїй мінливій неповторності...

* * *

Чим квітку винайшла трава:
Корінням? Листям? Головою?!
У кого на думки права,
Той не з ослами, а зі Мною!

* * *

Споживачі брехні не здатні аналітично мислити.

* * *

Що в голові — те й в руках.

В СТИЛІ ПОСТМОДЕРНІЗМУ

Людський табун... Його вже не проймає
Ні колисковий спів, ні гомін сивини...
Людська отара лише напрям має,
Скубучи гіркоту з надгробків давнини...

АЛКОГОЛЬ З АРАБСЬКОЇ — ЗЛИЙ ДУХ

Прямах доріг у П'янства не буває
Злий дух відносини і речі розбиває.
Вино не має точних рис,
А вірності, як і жалю, — не знає.

* * *

Жінка на чоловіка дивиться, як на ресурс...

* * *

На що спирається Пиха?
На гроші, владу і посаду...
Чи це спасає від гріха?
Все це годує підлу Зраду...

* * *

Розітре час пласти епох
Під парості живого тління.
Лишивши лише вміння мох
В майстернях думки і терпіння.

* * *

**Перетворити росіян — злих, брехливих, п'яних,
кривавих свиней — в цивілізованих, добрих
людей — не вийде ніколи.**

* * *

А чи отримують в Гаазі
Тварюки, вироки в суді?..
Чи, рашу, судять на бумазі
За... гроші, хитрюки руді?!

* * *

Страшить дощем грибна погода...
Я за грибами в ліс попрусь.
На мене «мочиться» Природа...
І я на неї помочусь...

* * *

Бог незмінний, як і Його закони...

* * *

Глибинний світ, який ховає
Думок пречистих джерело...

Хто любить Бога — мудрість знає!
Гнилих із Богом, — не було.

* * *

Крізь золотий промінчик, ранок,
З провалля висмоктав туман...
Ступає день на хмарний ганок,
На росяний, квітучий лан...

* * *

Час, як ріка, тече неспинно,
Хлюпоче днями — безупинно.
Життя блиснуло в часі тім,
І зникло в глибині незмінно...

* * *

**Жінка, як море: то шторм, то штиль, де дмуть
холодні і теплі вітри...**

* * *

Горять старі, як світ, дрова,
А в них — літа мої згорають:
Квітучі весни і жнива...
Тепло віддавши — попіл знають...

* * *

Дітей у білий світ провівши,
Самі у безвість відійшли...
В ділах любові слід лишивши,
Себе у вічності знайшли...

* * *

«Я» — відображення у часі...

* * *

Майстер відув красу природи,
На полотні шедевр створив...

Майстерність передав у роди,
А Споживач, все те... купив...

* * *

Забрати у війну останнє —
Посуті, вбити дух життя...
Той, хто це робить, — падло крайнє:
Він ще живим пізнав гниття...

* * *

Всьому свій час і своя сила.
Любому, з вибором, — діла...
Одних у тлін взяла могила
Другим, в життя — квиток дала.

* * *

Вміння — вдягнуте у фартух. Пиха — у розкіш.

* * *

Вікам турботи не відняти:
У праці безліч літ гуло...
Над ними вічно стоїть Мати...
Так буде, є, завжди було...

* * *

Ідуть діди, знання віддавши
Зеленим паросткам життя...
Себе, старих, в малих впізнавши
Спокійно сходять в небуття...

* * *

Застигли в часі голоси
Яких уже не повернути...
До серця — скрипку запроси:
Родини з нею — не забути.

* * *

Виною — Випадок, та за всім стоїть Вибір...

* * *

В цьому світі, де зради гірчать полини
Вірність, рідкісний гість давнини.
З глибини Невідомого, зернами щастя
Засіває свідомість рука Таїни...

* * *

Пливуть віки у річці часу
Блищать роками таїни...
З днів склавши місяцем окрасу,
Ховають в хвилях давнини...

* * *

Гарний інструмент — звучить гарно і не завжди гарно виглядає.

* * *

У Всесвіті життя існує:
Його з Свідомістю буде
Неспинний і безжальний Час:
Створив одних — других — руйнує...
В старих речах, старий шукає
Веселий спомин давнини...
Ті речі — юність.., зрілість знає...
Дитинство... в пасмах сивини...

* * *

Причина всіх бід — твориво не хоче жити по законам Творця.

* * *

Колись і я корову пас...
Пішов з портфелем в перший клас...
Вдивись уважно в Старість — Юність:
Вас розділяє лише час...

* * *

Який ти світ в собі збудуєш,
Таким життям і проживеш...
І якщо злом нутро сплюндруєш, —
Живим у вічність не пройдеш.

* * *

Гартує дух залізна воля
В горнилі вічного життя...
За наковальню їй недоля,
За молот — віра в майбуття...

* * *

Коли пиха душею править —
В ній совість крила не розправить.
Повага, вірність і любов —
Таке «житло» навік зоставить.

* * *

Женуть віки — роки крізь втому...
Вона завжди знаходить нас...
Та тільки сенс буття не в тому
Чим ти засіяв поля час?..

* * *

Іде за плугом вічний Час,
Леміш століть роди орає,
Роками засіває нас:
Ростить одних; других — втрачає...

* * *

В цей час мені всміхалось сонце,
І розум обдував життя,
Світилося думок віконце
В малому проміжку буття...

Величність мрій — великі хвилі,
Реальність — човником на них...
Хто з мудрістю завжди при ділі —
Великим майстром стати зміг.

* * *

Цар на Землі постійний — Голод.
Помічники — Жара і Холод...
Хто б як не цінував Життя,
Його розіб'є Смерті молот...

* * *

По кладовищу Старість ходить,
Себе у датах впізнає...
Дитинство, юність в них знаходить,
А також тих, ким зараз є...

* * *

Совки сплатили за довіру —
Життям, страшному, злому звіру...
Так, вибір вічно визнача,
Яку платить за нього міру...

* * *

Рай – це там, де земля родить,
Де за плугом Праця ходить...
Не знайде добрий труд біди,
Де вмінню, мудрість щиро годить.

* * *

Якби ж воно життя пізнало,
То не курило і не крало...
В кафе до ранку не гуляв,
Під клубом всратим не лежало...
А день і ніч би працювало
Та працю інших поважало...

Цим, завжди всратим «хазяям»
Землі й штанів не вистачало.

* * *

На наковальні часу й долі,
Важезним молотом буття
Кується дух незламний волі,
В горнилі вічного життя!..

* * *

Хто з Підлістю свій час проспав,
Навряд чи Совість поважає.
Блуд, не Любов, а зраду знав, -
В Життя такий шляху не знає.

2022

Іде в минуле старий рік,
Новий його випроводжає:
Життя, доживши скорий вік,
Знов любить, терпить і страждає.

* * *

***Країни, які хочуть зберегти «обличчя» путіна,
стають частиною цієї фізіономії...***

* * *

В життях наступних поколінь
Воскресне дух і наша слава!..
росія, - кодло злих створінь,
Чекає знищення заграва...

* * *

Кому же Бог даєт уменье?
А мудрость, знанье, разуменье?..
Познанье Слова - жизни путь...
Трать время не на развлеченье.

* * *

Після війни з москалями розпочнеться війна з чиновниками...

ЛІТЕРАТУРНО-ХУДОЖНЄ ВИДАННЯ

Байдак Віктор Миколайович
Слова у формі ЗСУ

Відповідальний за випуск **О.Д. Давидов**
Художнє оформлення **О.С. Сюмер**

Підписано до друку 29.01.2023 р. Формат 60x90/32.
Папір офсетний. Друк офсетний. Ум.-друк. арк. 1,1.
Обл.-вид.арк. 1,4. Тираж 100 прим. Зам. № 1386
“Журфонд”
49000, Дніпро, пр. Д. Яворницького,60.
Свідоцтво про внесення до Державного реєстру
ДК №684 від 21.11.2001 р.

Віддруковано:
ФОП «Кучугурний Ю.М.»,
49000, вул. Воскресенська, 11, м. Дніпро.

Байдак В.М.

Б12 Слово у формі ЗСУ. - Дніпро: Журфонд, 2019. – 32 с.

ISBN 978-966-934-378-9

Це друга з вісімнадцяти книг Віктора Байдака, перша частина якої присвячена виключно подіям, пов'язаними з російсько-українською війною, відношенню автора до тих, хто розв'язав цю криваву бійню, про трагічні долі людей, навіть «братів наших менших», які не зі своєї волі опинилися у епіцентрі жорстоких подій. Друга частина присвячена роздумам автора, котрі висвітлюють почуття людини у різних життєвих обставинах та відгуки на події, які відбуваються у суспільстві й особистому житті пересічної людини.

УДК 92-82